

Pärskeitä

3|2012-2013

Abit lähtivät, s. 10

Vanhat jäivät, s. 14

Pärskeitä

3 | 2012-2013

Sisältö

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Column: Shopping
- 5 Novelli: Silta
- 6 Tunnelma kuumenee ja rahaa säästyy
Haittaakse? Vihreä lippu kertoo
- 7 Project Bangladesh
- 8 When Icarus burnt his wings
- 10 Rekan lavalta
Tunnelmia ja kuvia penkkareista
- 12 Terveellistä banderollitaidetta
- 14 Wanhat
- 16 Vuoden ressu 2013
Haastattelussa Heikki Räisänen
- 20 Ressun päivä
Mitä vanhoille ressuille kuuluu?
- 22 One pooed over cuckoo's nest
- 23 Kolumni: Muisti ja menneisyys
- 24 Novelli: Kadonneen tarinan metsästys
- 26 Review: Django Unchained
Yksi leffa, kaksi arvostelua
- 28 IB-celebration
- 29 OPKH-palsta: Kuka ihmeen Kevin?
- 30 Sanottua
- 32 Sarjakuva

Barrikadeille!

Alkuvuoden elokuvatapauksiin kuuluvassa Les Misérables'ssa nuoret ylioppi-
laat ryhtyvät mahtipontisen taistelulaulun saattelemana vallankumoukseen
poistaakseen kurjuuden ja epätasa-arvon yhteiskunnasta. Elokuvista palates-
sa itse kunkin mieli tekee barrikadeille taistelemaan suuren aatteen puolesta.

Tätä pohtiessani törmäsin ongelmaan: nykynuorena minulla ei ole suur-
ta aatetta. Kansa ei kuole nälkään kuninkaan herkutellessa ja äänioikeuskin mi-
nulla on. Suurta elämäntehtävää ei ole, ei ole epäoikeudenmukaista valtaa, joka
kumota.

Kyllähän yhteiskunnassa on edelleen tehtävää. Pitäisi löytää keino ilmas-
tonmuutoksen estämiseen ja köyhyyden poistamiseen kehitysmaista. Ja löytyy
niitä ongelmia koto-Suomestakin: rasismi on nousemassa marginaali-ilmiöstä
yleiseksi mielipiteeksi, vanhukset makaavat yksinäisinä laitoksissa, tuloerot
kasvavat ja valtion velka suurenee suurenemistaan.

Mutta eivät nämä ongelmat ole samanlaisia suuria tarkoituksia! Ei ilmas-
tonmuutosta voi ratkaista huutamalla barrikadeilta, eikä vanhusten yksinäi-
syyttä ratkaista taistelemalla virkavaltaa vastaan. Näiden ongelmien ratkai-
sijat eivät painu historiaan suurina sankareina, joista kirjoitetaan kirjoja
ja sävelletään musikaaleja. Nykynuoren on mahdoton löytää hyvä syy,
jonka puolesta kuolla kaatosateessa, musketin kuula rinnassa ja huu-
lilla viimeinen vallankumoukseen kutsuva huuto.

Vallankumoukset alkavat nuorisosta. Monesti juuri opiskelijat
ovat olleet se voima, joka on muuttanut maailmaa, niin hyvässä kuin
pahassakin. Nuoret idealistit voivat muuttaa maailman. ja vaikka
meidän sukupolvellamme ei ole suurta vallankumousta, ehkä mei-
dän olisi hyvä tajuta, että maailma kaipaa muutosta. Vallankumo-
usta voi tehdä vaikkapa Vihreässä lipussa tai soittamalla sille su-
kulaistädille, jota käydään katsomassa kerran vuodessa. Meidän
vallankumouksemme ei tapahdu barrikadeilla, vaan pään sisällä,
omaa asennetta muuttamalla.

Vanhat vallat kumoutuivat myös Ressussa, kun abit lähtivät
(sivu 10–13) ja vanhat tanssivat johtoon (sivut 14–15). Myös Pärs-
keissä ohjaket siirtyvät seuraavalle sukupolvelle ja ensi lehdestä
lähtien päätoimittajana toimii Roman Beletski.

Aino Tuovinen

Aino Tuovinen

Päätoimittaja

Aino Tuovinen

Toimitussihteeri

Kia Timonen

AD

Markus Haikonen

Toimittajat

Roman Beletski

Axel Hackman

Pan Hirvonen

Aleksiina Kallunki

Miska Kangasniemi

Louisa Kerchner

Jacob Khomyak

Ville Kumpulainen

Aurora Lipiäinen

Salma Mohamed

Markus Myllymäki

Maria Pykälä

Otto Räsänen

Juho Simola

Kuvaajat

Roman Beletski

Markus Haikonen

Kia Timonen

Kuvittajat

Anssi Arminen

Pan Hirvonen

Miska Kangasniemi

Milla Kangaspunta

Aleksiina Kallunki

Maria Pykälä

Ohjaava opettaja

Tiia Tempakka

Sähköposti

parskeita@gmail.com

Julkaisija

Ressun lukio

PL 3809

00099 Helsingin kaupunki

Shopping for nothing

Buying makes you happy. Or does it? MARIA PYKÄLÄ

I went to a bookstore and noticed something. Tons of people were drifting around huge piles of books on sale with a gleam in their eyes. A closer look explained why the books were so cheap: picture books on how to draw dragons and the "Introduction to rhododendrons" are hardly bestsellers. Still, people were hoarding these books, blinded by the placards shouting '-70% off.' Most of them will end up on bookshelves, unopened. Are people in western countries obsessed with goods?

January is the time of unnecessary purchases. Stores sell their surplus products at reduced prices, clearing space for the goods of the new season. Consumers are tricked into buying these leftovers no one ever wanted. Buying has become a hobby that marks our society. From an early age we are taught through advertisements that matter makes us happy. To a certain extent it does: who isn't pleased after buying something longed-for, or receiving a gift? It doesn't however bring us happiness, only momentary pleasure. Advertising foments the delusion that buying the newest products makes us successful.

A study conducted in the United States discovered that buying things does not make people happy.

A study conducted in the United States discovered that buying things does not make people happy. The group of investigators by Ryan Howell had over ten thousand people answer questionnaires about shopping habits and personality traits. Rather than buying things, new experiences were linked to levels of happiness. The study also suggests to a certain extent that money does correlate with happiness, as new experiences are often bought.

Spending your money on a movie ticket or skydiving, instead of food or clothes is therefore better for wellbeing.

Simple living is increasing its popularity worldwide. The people who choose this path are often fed up with the endless consumption that defines our society today. They choose to give up most of their possessions and are often self-sufficient. After familiarizing myself with this way of life I realised our society certainly does not encourage simple living. With the resources of a student, it would be rather hard to give up materialistic life and start ploughing fields to get food.

New running shoes are not the cure for the unused gym membership, and the new handbag doesn't make you popular. Some have, however chosen to fight against what seems like the modern way of life.

What one can quite easily do is to reduce purchases and sell unnecessary items at flea markets. It is not exactly a match to someone voluntarily living in a cottage without electricity, but it is a good start. It is important to realize the difference between wanting and needing something. Choosing between printed toilet paper and a new notebook might be a hard decision. There is a thin line between what we need and what we want. The art is to know where to draw it.

One can be truly happy without the advertised, unnecessary products. If this were not the case a step towards simple living would not hurt. It is a delusion to believe the new book on flowers will lead to planting them, which will then lead to joy. People are always searching for happiness, buying being one of the embodiments of it. Our society might be obsessed with the search, shopping being simply the medium.

Silta

Häntä rakastettiin. Hänellä oli tärkeä kummitäti. Hän juoksi karkuun. Hän oli nopea.

Hänet saatiin kiinni portaissa.

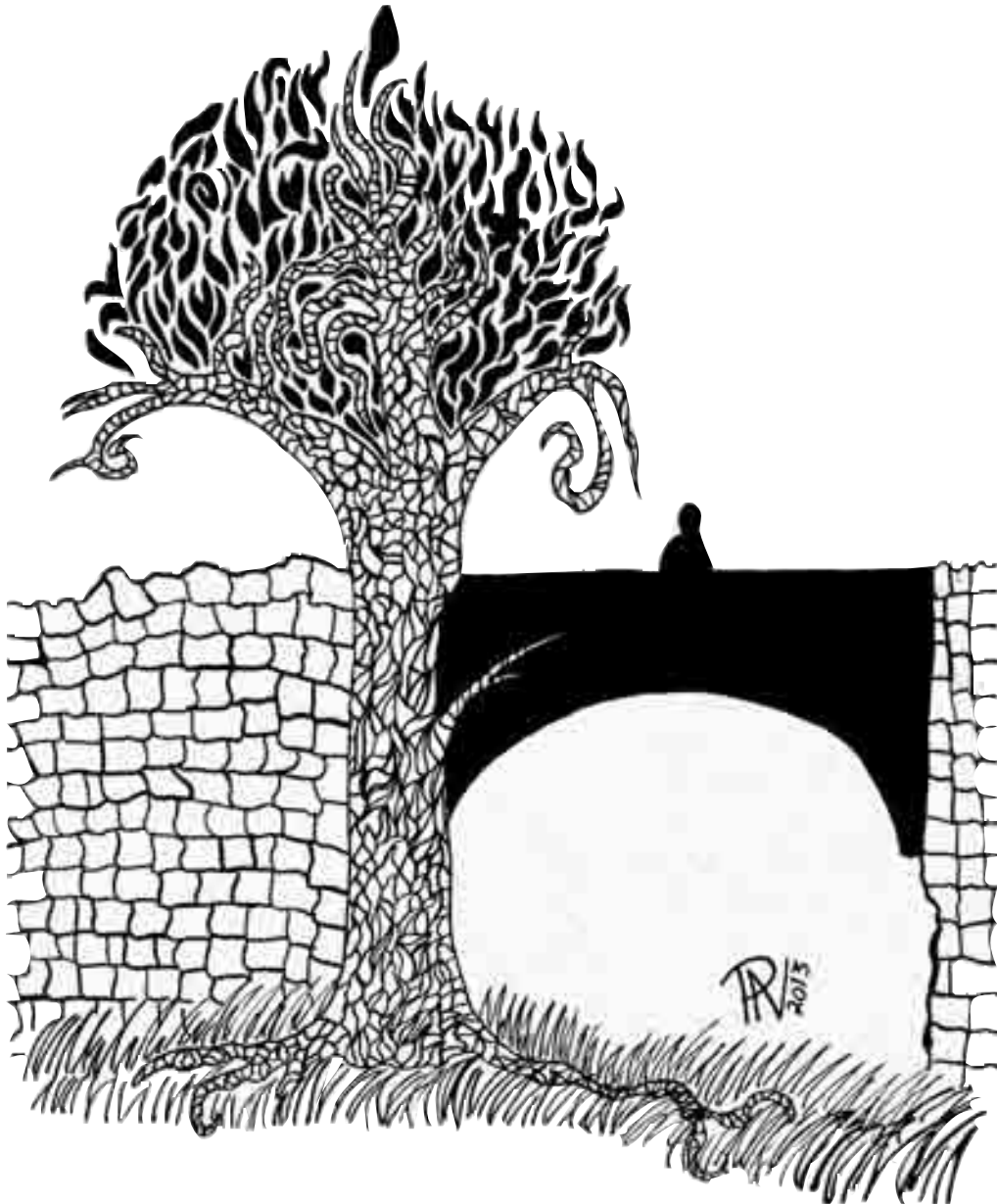
Hän oli yksin. Hän leikki autoilla. Hänen kaverinsa muutti pois. Hän oli maalivahti. Koulussa hän ei pelannut jalkapalloa. Hän oli aina etsijä. Muut pelastivat toiset.

Häntä syytettiin. Hän valitti. Hän itki. Hän kärsi.

Hän pyöräili. Hän kävi lehdossa. Pyörästä oli puhkaistu rengas. Hän ei enää ulkoillut.

Hän löysi sillan. Sillan alla oli moottoritie. Hän tutki, kuinka korkealla silta on. Se on neljän sekunnin korkeudessa.

JUHO SIMOLA

Tunnelma kuumenee ja rahaa säästyy - haittaakse?

Viluttaako kotonakin? Kiinnostaisiko kuitenkin samalla lyödä rahoiksi leikkaamalla energiankulutusta? Mitäpä jos vetäisit kotona villasukat varpaiden peitoksi ja hengailisit aina silloin tällöin villapaidassa. Tällöin sisälämpötilan lasku muutamalla asteella ei olisi suurikaan murhe. Kovin montaa astetta ei tarvitse lämpötilaa hilata alas, sillä jo yhden asteen vähentäminen tarkoittaa viiden prosentin säästöä lämmitysenergiassa. Ei se paljoa vaadi.

Lämmityskulujen tarkkaileminen ei liene aivan turhaa ainakaan talouden kannalta ajateltuna. Muodostavathan lämmitys ja ilmanvaihto puolet kodin energiankulutuksesta. Jottei selvää rahaa pääsisi valumaan käsistämme hukkaan menevään lämmityksenä, on huoneiden lämpötilaa hyvä laskea esimerkiksi silloin, kun on koko päivän pois kotoa. Me ressit viettänemme melko menevää elämäntyyliä, joten kotona olo saattaa toisinaan jäädä hyvinkin vähäiseksi. Siitä ei kannata kuitenkaan huolestua, että joutuisi kärsimään kylmästä kotiin palattuun. Vaikka tyhjillään olevan asunnon lämpötilaa hieman laskisikin, palautuu se kyllä nopeasti normaalille tasolle valaistuksen ja ihmisistä tulevan ”ilmaislämmön” mukana.

Koti pysyy mukavan lämpimänä myös silloin kun lämmönvirtausta ei ole estetty vaikkapa raskailla huonekaluilla. Tiedän, että sohvan sijoittaminen patterin eteen saatetaan kuulostaa äärimmäisen houkuttelevalta etenkin, jos on jo ehtinyt haaveilla katselevansa telkkaria mukavan lämmön ympäröimänä. Isojen ja raskaiden huonekalujen sijoittaminen patterin eteen kuitenkin estää lämmön jakau-

tumisen tasaisesti ja näin ollen lisää lämmityskuluja. Toisin sanoen kaventaa lompakkoasi. Myös sälekaihtimien ja rulaverhojen **sulkeminen on ajaksi on suositeltavaa**. Tällöin nimittäin lämpö pysyy sisällä ja kylmyys ulkona. Verhojen sulkeminen vähentää lämmönhukkaa yhden ikkunalasin verran! Jos lokaalissa on takka tai leivinuuni, ne kannattaa nyt viimeistään ottaa käyttöön. Niiden lämpöä hyödyntämällä voit vähentää muun lämmitysenergian tarvetta 10-30 %. Olisiko tämä se talvi, jolloin ei tarvitse palella tai venyttää penniä? Aikaisemmin mainittujen vinkkien avulla voisi hyvinkin olla.

Niille jotka haluavat tiedot numeroina:

Energiataloudellisesti ihanteellinen lämpötila

Oleskelutiloissa 20-22 astetta

Makuuhuoneessa 18-20 astetta

Lämpimissä säilytystiloissa 15 astetta

Autotalleissa ja ulkovarastoissa 5-10 astetta

Ilmanvaihtokoneen puhallinnopeuden päivittäinen säätö asumistarpeen mukaan saattaa vähentää jopa tuhat kilowattituntia energian kokonaiskulutusta vuodessa. Kun et ole asunnossa, pienennä ilmanvaihtoa.

Yhden asteen lämpötilan lasku = viiden prosentin säästö lämmitysenergiassa.

Lämmitys ja ilmanvaihto = noin viisikymmentä prosenttia kodin energiankulutuksesta.

Project Bangladesh

On Wednesday, the 28th of February, the corridors of Ressu were crowded with IB students wearing colourful traditional Bangladesh-outfits. But what went on in the evening? MARIA PYKÄLÄ, ALEKSIINA KALLUNKI

The charity concert that was arranged by 11IB students to gather money for the children of Bangladesh finally came alive in the Celebration hall. The concert consisted mainly of musical performances by Ressu IB students, but the programme also had other entertainment such as stand-up comedy and a bake sale. The joyous event with a serious purpose was a success but it did not come easily as it was all a result of months of hard work and preparation. Practices during lunchtime and after school, continuing to the late evening took a lot of time but in the end it all paid off. Even though the project originated from CAS, a compulsory part of the IB programme and many used the opportunity to use it as their CAS project, it was clear from everyone involved in the production that their hearts were in it to help the children of Bangladesh.

The concert started off with a colourful, explosively energetic Bollywood dance performance by the students. The choreographer Nishal Spinoza, an 11IB student who was in charge of teaching the dances to others, put the five different dances together. Reetta Kohonen, one of the main organizers of the whole event was happy after the show: "Dancing was exhilarating and relaxing at the same time, it was a fun way to begin the show. I think it really set the atmosphere for the whole concert!" The highlight of the dance show was the end, when all the dancers joined together in a powerful dance performance of "Jai ho". After that multiple mind blowing musical performances were given, with two original songs performed by 11IB students Santiago and Sarah. The Bangladeshi song Shurjodoe Tumi, sung by Farhasaad Shahid and Anika Khan lit up the hall with its authentic feel. All the acts were greeted with massive applause, and together they made a phenomenal concert.

Dozens of freshly baked goods were brought by students to sell for a good purpose. During a twenty minute -long intermission in between the performances a line formed behind the counter as the viewers bought brownies

and blueberry muffins. Savoury food was also available and especially the traditional Bangladeshi dish Chicken Biryani was popular, with people taking seconds. Some people even bought some to take home and enjoy later!

It was not all fun and games though, as the evening had a more serious side to it as well. The initiator of the event, Farhasaad Shahid, and the honorary guest of the evening, the consulate of Bangladesh Mr Harri Blässar, reminded the crowd of the purpose of the evening. Blässar gave a delightful speech where he told about the Bangladesh community in Finland and how it has grown throughout the years. He also joked about how easy youth today has it with the advanced technology by comparing the slideshows that were used as a background in the event and the physical posters that they had used many years ago to inform people on what Bangladesh is all about.

"I came up with the idea because I [have] always loved organizing things so that people can work together" Farhasaad explains her drive and motivation to organize such an event, "they always turn out really enjoyable! Helping my own country, Bangladesh, and its people has always been my dream since I don't live there but really love everything about it." Lastly she wanted to emphasize the gratitude of everyone involved in the event for how well the project turned out: "We would like to thank the entire staff and all the people who made it possible to achieve such an amazing goal!"

The grand finale of the show was a performance by 11IB students, singing We Are The World that really brought forward the message of the evening: the importance of love and caring. If we all come together for a good cause, we can make a difference. And what a difference did the project make: over 1400 euros was collected! The proceeds are to be donated to the Pelastakaa Lapset -organisation, through which it will be sent to Bangladesh.

When Icarus Burnt His Wings

The bigger they come, the harder they fall. And there is no bigger bird than Lance Armstrong to fall from grace. The questions are, what now, and so what? MARKUS MYLLYMÄKI

Back in 2005, the French sport newspaper L'Equipe ran a story called "Le mensonge Armstrong", "The Armstrong Lie", which claimed evidence that Armstrong had tested positive for EPO during the '99 Tour de France on 6 separate occasions. Of course, Armstrong instantly reacted by calling it a "witch hunt", saying that the tests were false, and that he had never taken performance enhancing drugs. He also accused them of libel, and won a lawsuit against The Sunday Times, who ran a story with allegations against Armstrong. This was the approach that Lance Armstrong used against such accusations: attack, sue and shame. Back then, he still was innocent after all.

What brought Armstrong down was an investigation by the USADA against him and the people that formed his army in the past. In the 200 pages of the USADA report, Armstrong was comprehensively destroyed and condemned as a cheat, a manipulator and a narcissistic maniac. Various testimonies included numerous ex-teammates and employees, people that had been a part of his system for a long time. The sheer overwhelming evidence that caused Armstrong not to contest the results, as he always had before, lead to the bans and revocation of his titles by governmental bodies. Contrary to the past, the accusations did not just go away.

Armstrong was the perfect story. A young Texan from poor standings rises to the top, winning the World Championships as the youngest athlete in modern history. Then came the cancer, and the battle against all odds not only to survive, but to return to cycling again. The miracle was complete when he was transformed into the best athlete the sport had ever seen, winning arguably the toughest competition in the world seven consecutive times.

Of course it was too good to be true. Armstrong had run what was called "the most sophisticated" doping programme ever, deceiving everyone. The whole system allegedly included cycling's governing body, which covered it up, as well as the whole sport itself. It was ruthless, almost incredible, how daring and unbelievably horrible the system was. There was a mafia-style omerta that kept everyone

silent, with Armstrong or his gang silencing any squeaky wheels. There were stories of Armstrong injecting EPO in his team bus, metres from screaming fans, belittling the sport itself. The man could very well be thrown into a list with Bernie Madoff and Richard Nixon as one of the most prominent pathological liars in the world.

He broke the silence with a comical interview with Oprah Winfrey, admitting to all the charges presented by the damning report and to being an all-round horrible person. He admitted to doping throughout his career and to being a "narcissistic bully", who "wanted to control everything". He acknowledged dark side that he spent years trying to hide away.

So, why was it comical? It was comical because of how staged the whole interview was; every tear was planned and rehearsed; it was comical because Oprah had the investigative skills of a child with ADHD, jumping straight on when the slightest hint of an actual, deep comment or emotion could be detected; it was comical because Armstrong did not present a shred of evidence that was not already common knowledge, and although he confessed, it will most likely be of no use in any kind of juridical conversation. Armstrong unloaded the truth, and there is nothing anybody can do about it.

There was no comment about who ran his system, and what the roles of his team managers and his support team were. Neither did he comment on the role of cycling governmental body, its involvement in his doping and subsequent cover-up. Everything that was expected or hoped from the interview, anything that would have actually been of help - made the viewer wiser, was just not there. Then again, if he opened his mouth about it all, heads would seriously roll.

The most concerning thing about the whole Armstrong fiasco is not the doping part. Anybody who knows the sport understands that if most of the people Lance beat got caught, how could Armstrong, who won the Tour de France seven times consecutively, be clean? To find a rider from the Tours between 1999 and 2005 without any

doping allegations, we must head down to around the 10th position each year. No, the issue is the whole mensonge, “the one big lie”, as Armstrong called it.

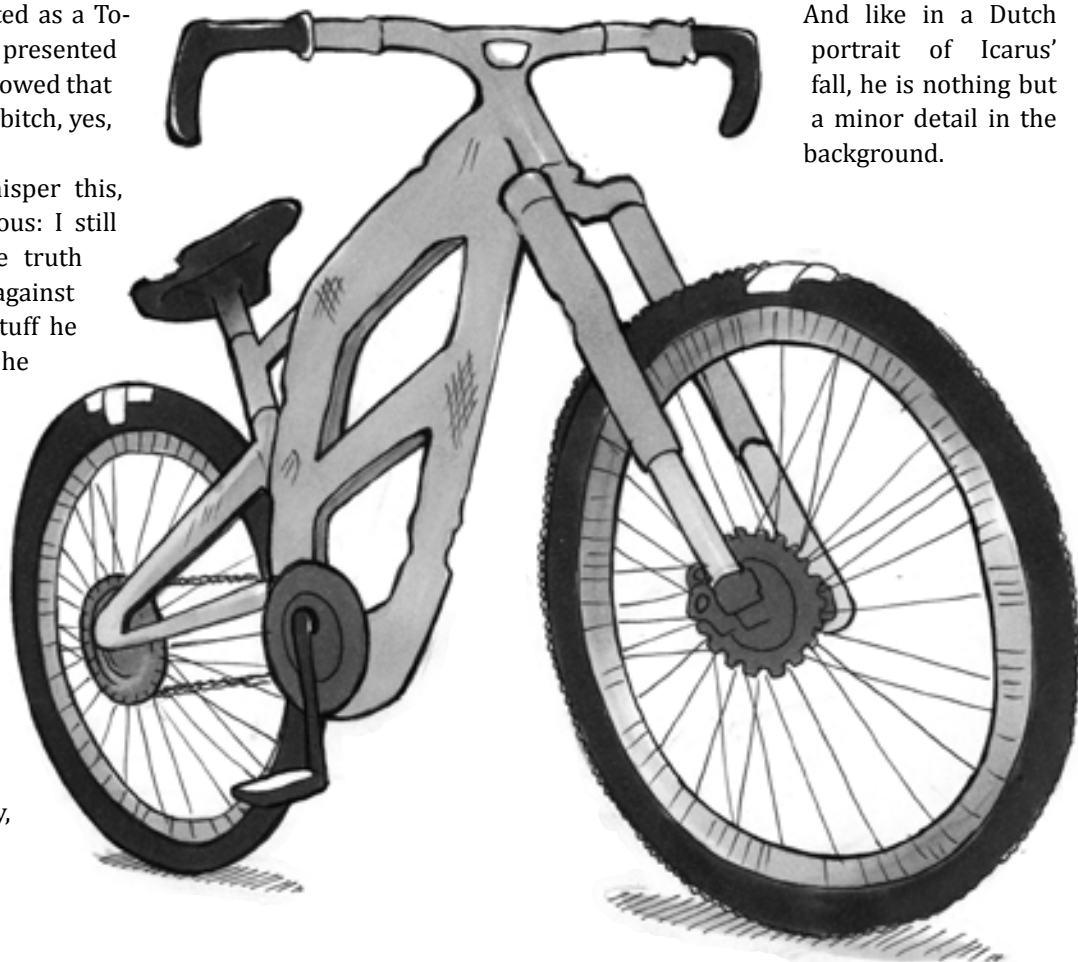
Armstrong reached the point of no return years ago; he went too far for any retribution. He destroyed the lives of friends, co-workers, colleagues and anyone and everyone who dared to speak out. These people, their lives were at least partially, if not irreversibly destroyed. He refuted all claims so many times, so aggressively, that it was almost comical to watch him attempt to show emotion in his interview with Oprah. The best he could do was a solitary tear that seemed to be synthetically produced. This guy was so tough, for so long, that any attempt of emotion just reeks of desperation. An apology cannot fix the past, and certainly not the apology that he presented. His apology to all people previously listed was presented as a To-Do list. The only emotion presented during them was when he bellowed that he had never called her fat. A bitch, yes, but fat? Never!

Honestly, and I'll whisper this, since it might seem outrageous: I still admire Lance. Whatever the truth was, he still won those races against people that used the same stuff he did. On a level playing field, he obliterated his opposition, doing so with such in-your-face anger and determination, that I was in a trance when I watched him as a child. He was and will always be “The Boss”, even with the reality as it is. He transformed cycling, raised hundreds of millions for cancer, and was an idol for athletes and cancer battlers alike. Lance is very,

very far from a saint, but he is not the Devil incarnate either.

So, what are we left with in the end, after this whole saga? We are left with a sport in yet another crisis, tons of dreams shattered and spewed hatred, a blank history for one of the greatest sporting events, and many more questions created than answered. And finally, there's Lance. Here is a man who once ruled his own little world like a ruthless dictator with his manipulation, deceit and arrogance. What is left of his whole cloud castle is nothing but the rubble and ash of his destroyed kingdom. And within that grey, dusty rubble lies a little, meaningless, self-centered man, a shadow of himself, shouting out in all directions, hoping, wishing that someone would react as much as to shout back. See, the greatest defeat here is that Armstrong is simply ending up in the oblivion of the past.

And like in a Dutch portrait of Icarus' fall, he is nothing but a minor detail in the background.

Rekan lavalta

Kahden ja puolen vuoden koulutyö huipentui 14.2.2013, kun abit jättivät Ressun rekkojen lavoilla. Ajon tunnelmaa ei pilannut edes pilvinen sää. AINO TUOVINEN

Tätä on valmisteltu viikkoja. Julisteet on maalattu, haalarit koristeltu ja karkit pussitettu. Abit ovat käyttäneet kaiken luovuutensa: asuja on jos jonkinlaisia astronauteista tiike-reihin ja prinsessoista sammakoihin. Aamu kuluu luokissa riehumalla, ja viimeistään abishown aikana tunnelma kohoaa kattoon.

Abishow'n jälkeen ruokalassa on mekka ja sähköisen jännittynyt tunnelma. Ennen kuin huomaakaan, onkin jo lastauduttu rekkeihin. Huutojen ja suosionosoituksen saattelemana matka vie Kaivopuistoon, jossa rekat kokoontuvat pitkäksi letkaksi. Puolen tunnin kuluttua rekkaletkan loppupää ei edes näy alkupäässä odottaviin Ressun rekkeihin. Odottaessakaan aika ei tule pitkäksi: rekoissa abeja viihdyttävät muun muassa kauppakorkeakoulun opiskelijat, jotka ovat ottaneet asiakseen huolehtia abien nestetasapainosta. Lisäksi ajan saa kulumaan heittelemällä karkkia ohi kulkevia pikkulapsia, koiranulkoiluttajia ja autoja päin.

Tunnin seisoskelun jälkeen kaikki on valmista, ja vihdoinkin rekat nytkähtävät liikkeelle. Sää on mitä mainioin ajelulle: pilvipoutaa ja vain muutama pakkasaste. Viima ni-

pistelee poskia, mutta siitä ei välitetä, kun autot saapuvat Espalle. Ihmisten määrä on käsittämätön. Ovatko nämä kaikki varta vasten tulleet katsomaan meitä?

Rekoista huudetaan milloin nahkalaulusta päivitettyä abilaulua, milloin kunnioitetun rehtorimme Ari Huovisen nimeä. "Kerran ressu, aina ressu" ja perinteiset abi-huudotkin kajahtavat kirkkaasti rekkojen lavoilta. Lönnrotinkatua pitkin ajettaessa kouluylypeys on korkeimmillaan. Onhan Ressu Helsingin lukioista ainoa, jonka ohitse penkkarikulkue ajaa.

Kahden kierroksen jälkeen kädet alkavat puutua rekan kyljen hakkaamisesta ja hengittämättömissä muovihaalareissa alkaa olla hikiset oltavat. Äänet ovat jo käheytyneet huutamisesta ja viimeisetkin karkit on viskattu viattomien ohikulkijoiden päähän. Sitten rekat kääntyvät kohti länsisatamaa ja uusi into valtaa abit. Ressu-huudot loppuvat, ja nyt rekkojen lavalta raikuu uudella voimalla lähes kaikkia Helsingin abeja yhdistävä huuto:

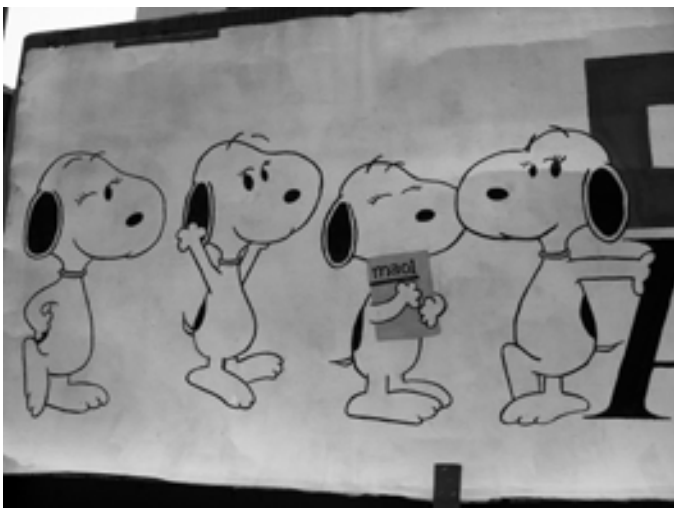
"Laivalle! Laivalle! Laivalle!"

Terveellistä banderollitaidetta

Viimeistään abiturienttiemme taidonnäytteiden myötä penkinpainajaispäivän banderollit ansaitsisivat oman kategoriansa maalaustaiteessa. Näiden innovatiivisten luomusten heijastama vilpityn hilpeys saisi jopa Edvard Munchin Huudon hahmon suupielet kääntymään 90 asteen kulmassa ylöspäin! Hallitsevana teemana olivat tuttuun tapaan hienovaraiset viittaukset populaarikulttuuriin, erityisesti Charles M. Schulzin rakastettuun (ja tekijänoikeuslakien varjelemaan) piirroshahmoon. Pärskeiden toimitus ikuisti arvoisalle lukijakunnalleen maistiaisista näistä maalauksellisista saavutuksista. AXEL HACKMAN, PAN HIRVONEN

Wanhat tanssit

Helmikuussa salit täyttyvät tanssijoista, ja kyseessä ei ole pelkästään loistokkuus ja hauskanpito, vaan myös hengenveto kulttuuria. JACOB KHOMYAK

Yleisesti ottaen opinahjot eivät tarjoa laajasti kulttuurisia kokemuksia ja opiskelu ei tuo mukanaan niinkään suurta, avartavaa näkemystä menneistä ajoista. Nämä jäävät taakse, kun opetuksen virta suuntaa eteenpäin ja pääpaino keskittyy nykyaikaan. Tämän vuoksi on sitäkin tärkeämpää ylläpitää edes jonkinlaista kuvaa vanhoista perinteistä ja arvoista, jotka vuosi vuodelta luisuvat yhä etäämmäksi. Ei ole välttämätöntä, että kulttuuri pysyisi tismalleen samana ajan kuluessa, mutta on olemassa oletamus, jonka mukaan perintö-kulttuuria pitäisi ylläpitää, muistaa ja kunnioittaa. Tätä varten toisen asteen oppilaitoksissa on jo monen vuoden ajan järjestetty perinteikäs tanssiaispäivä – Vanhojen päivä.

Tämä lukioden perinne on peräisin viime vuosisadan loppupuolelta, mutta itse tapahtuma – juhlava tanssitalaisuus – on ollut pitkään yleinen ilmiö ylemmän luokan piireissä. Se on muuttanut jossain määrin muotoaan puolen

Vanhojen tanssit edustavat pohjimmiltaan vanhoja perinteitä ja arvoja, jotka kiteytyvät ylevään ja juhlalliseen tunnelmaan.

vuosisadan aikana, mutta olennaisin on pysynyt samana. Vanhojen tanssit edustavat pohjimmiltaan vanhoja perinteitä ja arvoja, jotka kiteytyvät ylevään, juhlalliseen tunnelmaan. Tämän vuoden Resson vanhojen tanssit eivät juuri eronneet viimevuotisista. Molemmat seurasivat samanlais-

ta ohjelmaa: ensimmäiseksi tanssittiin omassa lukiossa, josta siirryttiin Valkoiseen saliin esiintymään vanhemmille ja sukulaisille, jonka jälkeen seurasivat juhlallinen illallinen ja jatkot, ja jopa jatkojenkin jatkot kaikista uskaliaimmille.

Kuten ennenkin, tänäkin vuonna ei välttytty stressiltä, sekä fyysiseltä että psyykkiseltä. Voisi jopa sanoa, että tämä negatiivinen ilmentymä jakautui tasaver-

taisesti poikien ja tyttöjen välillä. Sen minkä pojat sietivät lukuisien tanssivuorojen aikana, tytöt sietivät mekkojensa ja kampauksiensa laatimisessa. Molemmat osapuolet kokivat pieniä ja suuria huolia, toiset kenties enemmän kuin muut. Juhlapukujen hankkiminen hoitui monilta jopa kuu-kausia aikaisemmin, kun taas toisilta tämä jäi viime tinka-
Pelkkä kellon kanssa kilpaa juokseminen ei ollut kuitenkaan ainoa haaste, vaan pukujen sopivuus, koristelu ja oikeanlainen asettelu loivat tytöille tarpeettomia pelkoja ja murheita.

Pelkästään pukeutuminen ja tanssisaliin astuminen eivät vielä vieneet kaikkia huolia. Lähes koko päivän ajan tanssijoiden hermoja kolotti ja jokaisen päässä soi hiljainen ääni, varoittaen vääristä liikkeistä ja muistuttaen oikeista askeleista, jotka olivat painuneet vahvasti muistiin lukuisien tanssituntien aikana. Huolimatta kaikista mahdollisista vastoinkäymisistä, kaikki suoriutuivat loistokkaasti vanhojen päivästä ja onnistuivat pitämään hymyn otsallaan, tunnelmat taivaissa ja lukioden omaa perinnettä elossa.

Liikunnan opettajat ansaitsevat mitä suurimmat kiitokset. He, jotka joka vuosi pistävät itsensä likoon tämän tärkeän tapahtuman eteen. Kiitos kuuluu heille siitä, että he kärsivällisesti opettivat meille jopa kolmetoista tanssia, ja onnistuivat varmasti peittämään turhautumisen ja väsymyksen. He eivät kuitenkaan peitelleet jatkuvaa kannustusta ja iloaan meidän onnistumisestamme. Yhteinen kiitos kuuluu myös kaikille tanssijoille ja katsojille, kannustajille ja tukijoille, sillä ilman teitä tanssit kadottaisivat hehkunsa ja koko päivä viehätöksensä.

In February the second year students spent a day as princesses and princes. LOUISA KERCHNER

The arrival of the day that has been hyped up for so long can be both wonderful and overwhelming at the same time. It's that time of the year again, the time of transition. Every February, it's time to mark the special day for the new seniors of the school.

The arrival of Wanhat or the traditional old fashioned dances mark the time when many dreams of splendor are materialized. February is different from the rest of the high school year. Jeans and hoodies are exchanged for tuxedos and dazzling ball gowns.

There's a lot of new terminology in conversations about crinolines, lace, sequins, pearls, embroidery and ruffles. Ressu's second year students transform from studious teenagers into graceful, sophisticated and elegant young adults. The treasured evening is an opportunity to experience a taste of adulthood and independence. It is the one and only opportunity during one's entire high school career to experience and relish a day in the life of a fairytale princess, complete with the hair, make-up, nails and jewelry.

After all, it's a formal prom, a day to get dolled up, admired, waltzed and twirled, which means magical moments and memories. It is not only the dance itself, but

all the planning and worry that go into just that one day to create those magical memories. It's just like another assignment, another deadline. It's project prom. Making the preparations for an enchanted evening is part of the fun however.

Such complete joy and felicity can be overwhelming combined with hearts all aflutter with excitement, anticipation and expectancy. First, it's all about finding that one perfect dress and on the morning of the special day it's about all the concentrated efforts into looking impeccable, flawless, and perfect. An entire course of dance rehearsals all comes down to this single event. It's a great effort to be at ease and breathe through the nervous palpitations. Thankfully, the floor length gowns offer some mercy, making it easier to remember to look up, refrain from staring at our feet and smile for all the cameras flashing from 360 degrees.

The dances are followed by the big dinner with the requisite change of attire and thanks to the after party the fun may continue. Afterwards, all the make-up is removed, with a twinge of sadness, which really finalizes the night. All the photographs remain, however, for future reminiscence about these truly happy and carefree days.

Vuoden ressu

Vuoden ressu 2013

Vuoden ressuksi 2013 valittiin eksegetiikan professori ja Suomen kansainvälisesti tunnetuin Uuden testamentin tutkija, Heikki Räisänen. AINO TUOVINEN

Poikakoulun kasvatti

Räisänen kävi Ressua vuosina 1952-60. Ressuun Räisänen päätyi lähinnä siitä syystä, että ainoat vaihtoehdot Lapinlahdenkadulla asuvalle olivat Ressu ja Norssi ja Ressu oli lähempänä.

”En tiedä oliko siinä mitään sen syvällisempää”, Räisänen kertoo.

Silloin lukioon ei tarvinnut erikseen pyrkiä, riitti, että pääsi keskikoulun ensimmäiselle luokalle, jolloin tie lukioonkin oli avoinna. Pääsykokeet olivat kuitenkin jännittävä kokemus. Räisänen muistelee, että pääsykoetulosten tultua oppilaista joka toinen laitettiin pitkän englannin luokalle ja joka toinen pitkän saksan luokalle.

”Mulla oli hyvä tuuri, kun pääsin saksan linjalle. Saksa on se, joka pitää nuorena oppia, englannin ehtii myöhemminkin”, Räisänen kertoo. Resson kielivalikoima oli se, joka on myöhemminkin hyödyttänyt Räisästä uransa aikana. Esimerkiksi koulussa luettu lyhyt latina tuli myöhemmin tarpeeseen uutta testamenttia tutkiessa.

Nykyinen Ressu eroaa paljon siitä koulusta, jota Räisänen kävi.

”Niin kuin taivas maasta suunnilleen”, hän sanoo. Räisäsen aikoina Ressu oli vielä poikakoulu, eikä ollut tietoaakaan eliittikoulun maineesta. Poikakoulua kukaan ei kuitenkaan kaipaakaan, eikä eliittikoululeimakaan haittaa vuoden russia.

Räisäsen kouluaikoina koulun omaa harrastustoimintaa ei ollut kovin paljoa. Oli lähinnä Pärskeitä, shakkerho ja raittiusseura Sarastus. Vapaa-aikaansa Räisänen viettikin paljon Vanhankirkon puiston toisella puolen Boulevardi 16:sta, jossa toimivat Vanhan kirkon seurakunnan nuorisotilat.

”Se vähän viittasi sitten tulevaan elämän uraan.”

Ressusta on jäänyt monia hyviä muistoja. Eräs varhaisimpia muistoja Räisäselle olivat eräät lukion järjestämät teinihipat, jonne haluttiin alaluokkalainen esittämään laulua. Huutoäänestyksen jälkeen laulunopettaja komensi tokaluokkalaisen Räisäsen esiintymään.

”Piti esittää kaksi laulua. Meni aika hyvin, koska unohdin vain toisen laulun sanat”, Räisänen nauraa. Illan kohokohta ennen tanssiaisia oli ota tai jätä -visailu, joka tuli siihen aikaan radiosta.

”Siihen ei heti ilmaantunut vapaaehtoisia, joten

juontaja sitten vinkkasi minut pikkupojan etupenkistä lavalle. Se meni sitten hyvin. Ensimmäinen kysymys oli helppo, miksi huomenna on lupaa ja vastaus oli Aleksis Kiven päivä. Vika kysymys, joka oli pääpalkintokysymys, koski käytävillä olevia presidenttien kuvia ja kysymys kuului, että kuinka monella heistä on viikset. Jotenkin keksin oikean vastuksen: kaikilla”, Räisänen kertoo. Palkinnoksi hän sai taskut täyteen lakupötköjä.

Toinen muisto liittyy koulun luokkienvälisiin viestikilpailuihin, joissa Räisäsen luokka voitti.

”Ankkureina oltiin minä ja Hannu Karpo. Ajattelin, että se oli viimeinen kerta, jolloin Karpo jäi toiseksi!”

Suomen menestynein ja kiistellyin teologi

Resson jälkeen Räisänen suuntasi opiskelemaan Helsingin teologiseen tiedekuntaan, josta hän valmistui teologian kandidaatiksi vuonna 1965 ja väitteli tohtoriksi 1969. Erityisesti uuden testamentin eksegetiikkaa opiskelemaan veti viehätys kieliin: Raamattua ja sen ympäröivää maailmaa opiskellaan alkukielillä, kuten heprealla, kreikalla ja latinalla.

”Kuitenkin tuntuu, että ne ovat ne perustavat dokumentit kristinuskossa. Mikä voi olla sen keskeisempää?”

Vuonna 1975 Räisänen nimitettiin Helsingin yliopiston uuden testamentin eksegetiikan professoriksi, josta hän jäi eläkkeelle vuonna 2006. Suurimman osan tuosta ajasta Räisänen oli kuitenkin virkavapaalla ja toimi 15 vuotta Suomen akatemian tutkijaprofessorina.

Uransa aikana Räisänen on tutkinut Uutta testamenttia monista eri näkökulmista. Vielä olisi kuitenkin kaksi asiaa, joita hän haluaisi tutkia. Niistä ensimmäinen on Raamatun vaikutusta historiaan ja kulttuurin eri osa-alueille.

”Sillä on ollut paljon laajempi merkitys kuin puhtaasti uskonnollinen”, Räisänen sanoo. Toinen unelmatutkimuskohde taas liittyy uskontojen väliseen dialogiin.

”Olen jonkun verran tutkinut koraania myöskin, ja mielestäni ei ole olemassa sellaista systemaattista kokonaisuutista, jossa olisi verrattu Raamattua ja Koraania sisällöllisesti ja muutenkin kaikilta mahdollisilta kanteilta. Se on toinen tällainen iso tehtävä.”

”Uusi testamentti on aika pieni kirjakokoelma ja se

on aika puhki tutkittu. Nykyään Uuden testamentin tutkimus käsittää paljon enemmän kuin Uuden testamentin”, Räisänen kertoo.

”Tähän kuuluu varmaan sanoa, että vuoden ressu ja sitä ennen riemuylloppilas vuonna 2010”, Räisänen vastaa, kun häneltä kysytään uran huippukohtaa. ”Vaikea jotain yhtä sanoa.” Yllättävimmäksi huippukohdaksi hän nimeää kuitenkin vuonna 2006 saamansa Ruotsin kuninkaallisen kirjallisuusakatemian palkinnon, joka oli 800 000 euroa.

”Taisin katsoa, että tässä on varmaan pilkkuvirhe”, Räisänen sanoo. ”Huomattava pohjoismainen tiedepalkinto on tainnut olla niitä suurimpia yllätyksiä.” Kotimaiseksi huipuksi Räisänen nimeää myös Suomen akatemian professuurin.

Räisästä on tituleerattu uransa aikana Suomen kiistellyimmäksi teologiksi.

”Olisikohan tämä ollut niitä munauksia, että on ajatellut ääneen sellaisessa vaiheessa, ettei ihan tarkkaan ymmärtänyt mitä siitä seuraa”, Räisänen pohtii. ”Onhan siinä oma viehätysensä, mutta on se rasittavaakin. Tulee sellainen vaihe, että kun joku päivä ei olekaan mitään otsikoissa, se tuntuu kivalta. Nythän tässä on ollut pitkään rauhallista.” Räisänen joutui mediapyöryksen kohteeksi 1970-luvun alussa ja erityisen vaikeaa oli vuonna 1985. Silloin stressi aiheutti hänelle epämääräistä kuumeilua, jolle ei löytynyt syytä.

”Minä sanoin, etten minä tällaisesta stressaannu, mutta vaimo tiesi kyllä paremmin”, hän kertoo. Tilanteen rauhoituttua myös kuumeilu loppui.

”Kun nämä nyt oli tällaisia kirkon työhön liittyviä kiistoja, vaimoni oli seurakunnassa diakoniatyössä ja usein häneen kohdistettiin sellaisia aggressioita, jotka olisivat kuuluneet minulle. Se oli aika ikävää, että viattomat sivulliset joutuivat kantamaan sitä lastia”, Räisänen muistelee.

Suomen evankelisluterilainen kirkko kärsii tällä hetkellä väestökadosta. Teologian professorilla ei ole tähän yksiselitteistä lääkettä.

”En tiedä voiko sitä hirveästi millään toimenpiteellä estää”, hän toteaa. ”Olen iät ajat ollut sitä mieltä, ettei Suomen kirkossa saa olla aikuinen. Ja etteivät ihmiset saa vapaasti tietoa siitä, mitä tutkijat tekevät, mitä ovat löytäneet ja mitä väittävät.” Räisäsen mielestä olisi tärkeää, että kaikki saisivat kirkossakin vapaasti keskustella ja ajatella. Hän on myös sitä mieltä, että kyseessä on isompi kulttuurinen mur-

ros, joka on aiheuttanut pakoliikkeen kirkosta.

”Ihmisten uskonnollisuus ei häviä vaan se kanavoituu muualle ja saa uudenlaisia muotoja. Nykyään puhutaan ehkä enemmän hengellisyydestä”, Räisänen pohtii.

”Tämä on varmaan sukupolvikysymys. Missä yksi sukupolvi ajattelee, että kirkkoon kuulutaan, vaikkei teologiasta välttämättä välitetäkään, seuraavalle sukupolvelle on toinen tilanne.”

”Ihminen etsii tällaista hengellisyyttä, mutta se mikä on vaikea korvata, on yhteisöllisyys, joka oli joskus kirkossa”, Räisänen pohtii. Hänen mielestään esimerkiksi ei ole lainkaan hullua, että ateistikin osallistuu messuihin ja muuhun kirkon yhteisölliseen toimintaan.

”Nuorille pitäisi olla mielekästä toimintaa. Sekä intellektuellia että ihan konkreettista käsillä tekemistä ja auttamistyötä. Se on vaan yksi mysteeri että kirkko saa melkein koko ikäluokan rippikouluun ja isostoimintaan ja sitten ne vain häviävät.”

”En oikeastaan katsele asioita kirkon edustajana, pikemminkin katselen kirkkoa yliopistolta päin. Käydään dialogia jos käydään”, Räisänen toteaa.

Toivo ressun humanisteille

Miltä sitten tuntuu tulla valituksi vuoden ressuksi?

”En osannut tätä odottaa”, Räisänen vastaa. ”Iloinen yllätys senkin takia, että tämä tuli alalle, joka ei millään tapaa ole tyypillinen ressulle.” Kuten nykyäänkin, myös Räisäsen aikoina suurin osa ressuista suuntasi teknilliselle alalle ja ne joista ei tullut insinöörejä, suuntasivat lääketieteeseen tai oikeustieteelliseen. Räisäsen voitto onkin toivo ressun humanisteille, jotka usein jäävät vähemmistöön.

”En oikeastaan ymmärrä, miksi ne on minut valinnut. Ehkä se oli teologian vuoro. Tai ehkä tässä on niin, että toiset sai paljon ykköstitiloja ja minä paljon kolmostiloja.”

Elämänohjeita nykyisille ressuille ei vuoden ressul-
ta irtoa.

”Tämä ei ole mikään ohje, mutta tulee väistämättä mieleen omaa itseä ajatellen se, mitä Mika Waltarin väitetään sanoneen. Sen kauheampaa hautajaispuhetta ei olekaan kuin että hän pysyi uskollisena nuoruutensa ihanteille”, Räisänen kuitenkin sanoo lyhyen miettimistauon jälkeen. ”Pienenä ei tiedä mistä isona itsensä löytää. Ole valmis muutokseen, sekä siihen mitä tapahtuu ympärillä että mitä tapahtuu itsessäsi. Ole rehellinen itsellesi. Tämä on näitä kliseitä, mutta tässä on paljon tärkeää.”

Ressun päivä

Pärskeiden toimitus kyseli vanhoilta ressuilta Ressun päivänä juhlallisuuksien jälkeen mielipiteitä Pärskeistä. VILLE KUMPULAINEN, ROMAN BELETSKI

"Kunnioitetaan perinteitä."

Ressun päivän iltana varsinaisen juhlatilaisuuden päätyttyä juttelimme useiden vanhojen ja myös ei-niin-vanhojen ressun opiskelijoiden kanssa. Esittelemämme Pärskeiden numero herätti ihmisissä varsin erilaisia tuntemuksia. Suurin osa palautteesta oli hyvin myönteistä ja kaikenkaikkiaan vaikutelma oli, että Pärskeitä luettiin 20-30 vuotta sitten yhtä mielellään kuin nykyäänkin. Vaikka monilla varmasti olikin jossain määrin unohtunut kyseisen lehden sisältö, uuden numeron selaaminen palautti mieleen runsaasti muistoja, eivätkä "tietyt aukeamat poikkea lainkaan 15 vuoden takaa".

"Paperilaatu on parantunut sitten viime näkemän."

Erityisesti Pärskeiden ulkoasu sai kiitosta. Katsomatta lukijan ikään, lehden rakenne ja kuvitus oli monen mielestä

kohentunut sitten viime näkemän, joskin eräs nuori herrasmies ihmettelikin, että "Missä kaikki kauniit tytöt?". Tekstien sijaan saivat hiukan eriäviä mielipiteitä puolin ja toisinkin. Eräs nuoremman sukupolven edustaja muun muassa totesi Pärskeiden olevan "Ihan eheä esitys" ja "Totuuksien äärellä", kun taas toinen, hieman edellistä kriittisempi lukija ei ollut aivan yhtä tyytyväinen, ja totesi sisällön olevan vähän turhan siivoa.

"Ihan hyvä lehti."

Vanhempi polvi vaikutti hyvin iloiselta, että Pärskeiden perinne jatkuu edelleen vahvana. Eräs vanhemman polven herrasmies oli kertamansa mukaan lähestulkoon sanaton luettuan Pärskeiden lehteä ensimmäistä kertaa pitkään aikaan, huolimatta viikottaisista viisiteistään koulullamme.

"Kuvassa Ressun kaksi fossiilia." Koulupastori Hannu Kiuru

"Vuoden pari 2009, edelleen yhdessä!"

**"Olen
lähestulkoon
sanaton."**

Kommentit: Antti Tarkkala, Richard Raurala, Joona Havukainen, Anneli Nukari, Vuoden pari 2009, koulupastori Hannu Kiuru

"Fyysikoilla on pehmiskone!"

Joona Havukainen

*"Kuus vuotta mä oon tätä
kaidetta laskenu."
Richard Raurala*

One Pooed Over the Cuckoo's Nest

A huge controversy has risen from nothing but a pile of shit - both literal and figurative. Maybe we should do something like that too... MARKUS MYLLYMÄKI

If you, my graceful reader, have not already heard of a recent outrage to entrench itself in Finnish society, I present to you what could be lovingly be called "Poo-gate". Two dedicated journalists of the *Ylioppilaslehti* presented a report of a bus trip between Helsinki and Turku, where they literally shat in their pants. Not metaphorically, literally. This was a pre-meditated move, which they appeared to have difficulties executing, as "dropping a deuce" might not be as easy as it sounds when you're sitting on a bus. No fellow passenger seemed to have noticed their orchestrated accident and the duo left the bus more enlightened than before, though slightly soiled.

What would seem like the curious yet strangely affable idiocy that young and experimenting university students might characterize, ended up being much, much more. The national media got its hands on the mess, and created a rather polarized public opinion

about it. The bus company demanded money, seeing as they needed to clean it up. Most people felt disgusted by it. Politicians steered clear of the shit, and took to the moral high ground. Some people, like me, found the whole stunt so absurd and unconventional that it was somewhat funny.

What all the people listed above have in common is that they were aware of what had happened, and had opinions about it. By no means is this quality journalism; on the contrary, it is rather crappy journalism. On the simplest level, it is merely about two people telling a story of how they defecated on a bus, nothing else. Wilbur F. Storey commented, "it is a newspaper's duty to print the news and raise hell", that it has the need to shock or surprise the reader - to make them think. This story did shock readers; it raised objections and created demands for better journalism. It was the jolt needed or the "bottom" reached for journalism to remind us to get our act together. And to be honest, journalism might need that. Finnish tabloids call themselves newspapers, but their stories, mostly about Matti Nykänen stabbing his wife, don't get much better. And if you're in no way above people who shat in their pants, well, why not just give up?

A quick note to all of the younger *Ressu* readers who might still be reading this. Join *Pärskeitä*, do a stunt like this. Not exactly like this, of course. Don't shit in your pants, please, do something more tasteful. Do something outrageous, flamboyant, extravagant. Do something that will change people's views and values, something that will change the way people think. Hitchcock's *Psycho* contains the renowned shower scene, where the main character gets killed halfway through the film.

This scene almost did not pass censors and it shocked and amazed its viewers. It was something that was unexpected and became revolutionary, changing how films were made. Doing something revolutionary always requires a first step. And you can always make a wrong step and end up stepping on shit.

And who knows what the future might bring? These two young ladies might end up getting their place next to Rosa Parks in history as some of the most influential bus riders ever.

Muisti ja menneisyys

Kaikki tuntuu vaativan muistia ruuanlaitosta ydinfysiikkaan. Oppiminenkin on pitkälti vanhojen virheiden välttämistä. Elämmeko me enemmän muistillamme kuin aisteillamme? OTTO RÄSÄNEN

Muistoni lapsuudesta ovat hämäriä. Aikaisin niistä on vasta noin viiden vuoden iästä, päivähoidosta. Mieleeni piirtyy kuva itsestäni ja pikkuveljestäni lasten haalareissa, seisomassa talon eteisessä. Ulos menossa vai sisälle tulossa, sitä en muista. Miksi näin arkinen tapahtuma on jäänyt muistiin kun taas tapahtumat kuten syntymäpäiväni ovat unohtuneet? Ja kuinka paljon tuosta muistosta on ylipäättänsä totta?

Muisti on kummallinen veikkonen. Joskus se toimii hämmästyttävän tarkasti, vaikkapa kirjastokortin numeroa tapaillaessa. Toisaalta se voi unohtaa asioita kuten sukulaisien nimiä. On asioita, joita ei unohda, vaikka niin kuvittelee, kuten polkupyörällä ajaminen. On myös asioita, jotka unohtaa vaikka kuinka kovasti niitä pönttää kokeeseen tai johonkin muuhun tarkoitukseen. Muisti käyttäytyy kuin murkku-ikäinen nuori: joskus ollaan mielin kielin ja toiste kapinamielellä ilman, että kumpaankaan ymmärtää syytä.

Muistin ailahtelevaisuudesta huolimatta siihen luotetaan kuin kiveen. Niinkin erilaiset asiat kuin raastuvan todistajanaitio ja keskustelu päivän tapahtumista kumpikin nojaavat muistiin. Oppilaana läheiseksi tullut koulunkäyntikin on hyvin paljon muistin varassa. Voi olla turhauttavaa, kun tämä vekotin, jonka toiminnasta ei tunne olevansa hallinnassa, määrittää oppimenesityksen ja sen suovan tulevaisuuden. Onko mitään, johon muistia ei tarvittaisi? Muistinko lukita oven? Muistinko sanoa "moi" aamulla? Muistinko tehdä läksyt? "Muistinko muistinko" on mantra, jolla maailma pyörii. Ilman muistamisen tarjoamaa ikkunaa menneeseen maailma ei pyörisikään.

Me elämme menneisyyden vankeina, halusimme tai emme. Menneessä tehdyt päätökset osoittavat merkityksensä kerta toisensa jälkeen nyt-hetkessä. PIN-koodit ja salasana, jotka kaikkialle näppäilemme, ovat menneessä päätettyjä, ja nälkä, joka kurnii vatsassa, on aamun kiireen syytä. Saattaapa menneisyydessä eläminen olla jopa sananmukaisempaa. Joidenkin tutkijoiden mukaan tapahtumien ja niiden aivoissa kokemisen välissä on murto-osa sekunnin viive, jonka takia kaikki minkä näemme, kuulemme, haistamme, maistamme tai tunnemme on hivenen menneisyydessä.

Kaikesta tästä voisi lannistua ja vaipua epätoivoon. Mitä väliä on yrittää minnekään pyristellä, jos kaikki on kerän menneen päättämää. Muistot ovat vain kuvia, joiden an-

taa vaikuttaa tai ei. Ei muistin laatu kuitenkaan ole tärkeintä maailmassa. Jopa historia, joka vuosilukujen pönttöyksen maineessa on, antaa tilaa järkeilylle ja päättelylle, joka ei ole muistin orja. Entä menneisyys? Mennyt on aina joskus ollut nykyistä, ja nykyhetki tulee aina olemaan menneisyyttä. Siispa menneen valta onkin tosiasiaa nyt-hetken voimaa. Kyllä menneisyyttä voi muuttaa, kun se on vielä nyt!

Kadonneen tarinan metsästys

Tuijotan tietokoneen tyhjää näyttöä. Se kuvaa aika hyvin, miltä pääni sisältä näyttää: tyhjältä, valkoiselta, autiolta. Kuin olisin aivokuollut. Ehkä minut vain löydetään jonakin päivänä koneeni edestä muumioituneena ja diagnoosiksi vahvistetaan "mielikuvitukseton".

Huokaisen turhautuneena. Ei tämä yleensä ole näin vaikeaa. Tai siis ei koskaan. Aikaisemmin minulta on aina löytynyt jokin idea. Edes huono, mutta parempi on ilmaantunut huonompaa kirjoittaessani.

Nyt ei ole mitään. Ideat ovat loppuneet.

"Syömään", Minna huutaa ovensuusta niin, että säikähdän.

"Ihan kohta", mutisen.

"Sulla menee silmät pilalle, kun tuijotat ruutua täällä pimeässä", isosisko virnistää ja napsauttaa kattovalon päälle.

"Pää kiinni", vastaan ärtyneenä.

"Vaikka eipä ihme kun katsoo sun huonetta. Parempi vaan istua pimeässä että ei näe tätä sotkua", hän jatkaa.

"Pää kiinni!" sanon kovempaa.

"Tule syömään", hän vaihtaa nopeasti aihetta. "Hyvä ruoka, parempi mieli." Näytän vain kieltä, käännän hänelle selkäni ja jatkan ruudun tuijottamista.

"Uusi tarina?" Minna huudahtaa. "Näytä!"

"Ei ole paljon mitään näytettävää", huokaisen, kun hän ryntää huoneeni poikki.

Minnan virne vaihtuu hämmästykseksi.

"Mikäs nyt on?" hän kysyy.

"En tiedä", mumisen olkiani kohauttaen.

"Onko jokin hätänä?"

"Ei ole", sanon kärsimättömästi, "paitsi se, että en keksi, mistä kirjoittaa. Ihan kuin jokin olisi tukossa. Tai kokonaan loppu. Ihan kuin olisin jo kirjoittanut kaikesta.

Siihen Minna vain tuhahtaa: "Et sä niin hyvä kirjoittaja ole."

"En niin, sehän se tässä outoa onkin", ärähdän.

Tuijotamme kumpikin ruutua.

"Ehkä se johtuukin juuri siitä. Sun rahkeet loppui tähän", sisko vastaa lopulta.

"Kiitos, toi lohduttikin paljon", vastaan ivallisesti, mikä naurattaa Minnaa. Emme ehdi jutella enempää, kun äiti tulee ja patistaa meidät kummatkin syömään.

Seuraava päivänä koulussa ennen tunnin alkua etsin Camillan käsiini. Vietämme paljon aikaa yhdessä, vaikka hän on jo abi ja minä vasta ykkönen.

"Hei, Saara", hän tervehtii hymyillen. "Mitä kuuluu?"

Irvistän nolona. "Ei niin hyvää kuin yleensä."

Camillan hymy katoaa ja hän näyttää huolestuneelta. "Onko jotain sattunut?"

"Ei mitään vakavaa", minä rauhoittelen. Camilla huolestuu aina niin helposti. "Minä vain en keksi, mitä kirjoittaa."

Camillan ilme muuttuu huolestuneesta ihmetteleväksi. "Ei sinulle yleensä ole mikään ongelma keksiä tarina. Tai ainakaan et pidä sitä ongelmana." Kun en keksi mitään sanottavaa, hän jatkaa: "Onko sinulla jotain muita huolia?"

"Miten niin?"

"Stressi voi joskus vaikuttaa alitajunnassa niin, että ei saa mitään aikaan. Selvitä, mistä se johtuu ja koeta rentoutua. Tyhjennä pää ja nauti tarinoinnista", hän sanoo.

"Sulla on taas ollut Frasier-maraton viikonloppuna", huomautan virnistellen ja nautiskelen, kun Camillan naama muuttuu tulipunaiseksi.

"Niin minä vain päättelin", hän mumisee hiljaa hämälään niin, että minun on pakko nauraa.

"Mutta ihan oikeasti, onko mitään, mikä painaisi mieltäsi?" hän kysyy, kun olen lopettanut.

"Ei, muuta kuin etten tiedä, mistä kirjoittaisin", vastaan.

"Tuskinpa se on vain itsestään tullut", hän huomauttaa.

Kohautan olkiani. "En osaa sanoa. Minna tosin sanoi eilen, että nyt on mahdollisesti tullut raja vastaan, eikä minusta ole enää kirjoittamaan."

"Olipas ilkeästi sanottu", Camilla sanoo lähes tuohtuneena.

Pyöräytän vain silmiäni. "Se nyt ei vain tajua, ettei sen huumorintajua ymmärrä kukaan muu kuin se itse." Sen sanottuani kellot soivat, ja meidän kummankin täytyy lähteä.

En jaksa millään keskittyä tunnilla. En saanut novelisotkua päästäni vielä illallakaan, vaan pyörin sängyssäni kuin hyrrä yrittäessäni keksiä edes jotain. Yleensä hyvät ideat tulevat juuri ennen kuin nukahtaa, tai aamulla, kun on nukkunut hyvin, mutta kun heräsin aamulla, olin yhtä neuvoton kuin illallakin.

Nyt minua siis kaiken kukkuraksi väsyttää. Väsyneenä harvoin keksii mitään hyviä ideoita.

Selailen hajamielisesti vihkon sivuja. Olen kirjoitellut sinne kaikenlaista ideoista ja alkuasetelmista aina dialogin pätkiin asti. Niistäkään ei ole apua. Turhaudun vain entisestään, kun mietin, miten nolo tyyppi saatoinkaan olla vain pari kuukautta sitten.

Koulupäivän jälkeen yritän löytää aihetta aivan kaikesta. Jalkakäytävistä tepsuttelevista puluista. Lapsista leik-

kipuistossa. Ruuhkassa köröttelevistä autoista. Pitäisikö ko-
keilla tajunnanvirtaa, pistää vain kirjainta toisen eteen. Vai
pitäisikö kirjoittaa novelli siitä, miten vaikeaa on kirjoittaa
novelli? Pudistan päätäni,

Kotiin päästyäni ryömin peiton alle. En edes aio yrit-
tää kirjoittaa, kun siitä ei kuitenkaan tule mitään. Ei vain hu-
vita. Mikään ei huvita, se on nyt loppu.

Äidillä on tietenkin muita suunnitelmia.

“Saara? Mitä sinä siellä sängyssä teet? Meillä on vie-
raita”, hän ilmoittaa astuttuaan huoneeseeni, tietenkin ko-
puttamatta.

Voihkaisen. Miksi juuri tänään? Eikö tällaisista asiois-
ta pitäisi ilmoittaa etukäteen?

“Kai sinä nyt muistit, että Anna tulee meille tänä il-
laksi?” äiti jatkaa, kun en tee elettäkään noustakseni.

Tosiaan, Anna tuli kylään. Hän on minun ja Minnan
serkku, pieni elämäniloinen nelivuotias.

“Missä Minna on?” kysyn.

“Ulkona treeneissä, eli nyt ylös siitä”, äiti käskee ja
lähtee.

Huokaisen. Anna on ihan hulluna minuun, ja kyllä mi-
näkin pidän hänestä. Lisäksi hän on aika huono kohtaamaan
pettymyksiä, eli on vain parempi nousta.

Keittiöstä kuuluu astioiden kilinää sekä äidin ja An-
nan äidin juttelua ja naurua, Anna taas leikkii olohuoneessa.
Heti huomattessaan minut hän pomppaa pystyyn ja juoksee
minun luokseni huutaen: “Saara!”

“No hei, Anna”, sanon, enkä voi kuin hymyillä, kun tyt-
tö pauskautuu syliini koko kehonsa painolla. “Tulit sitten ky-
lään.”

“Joo!” hän hihkaisee.

Hymyni levenee tahtomattaankin, ja ennen kuin Anna
ehtii edes vetää henkeä, minä kysyn: “Mitäs leikittäisiin?”

“Kerro tarina!” Anna vaatii roikkuessaan minusta.

Hymyni hyytyy, vähän vain, mutta kuitenkin. “Minul-
ta on vähän niin kuin tarinat loppu”, minä vastaan hitaasti.

“Eikä ole, kyllä sulla on tarina”, Anna intää vaativas-
ti.

“Sulla on noita hienoja leluja mukana, eikö
niillä olisi kiva leikki”, minä yritän.

Tarinointi ei nyt vain ota tulla-
seen.

“Eikä! Kerro tarina!” Anna
parahtaa ja näyttää siltä kuin

aikoisi itkeä. Puheensorina keittiössä on lakannut. Tunnen
paniikin nousevan selkäpiitä pitkin.

“Hyvä on, hyvä on, minä kerron tarinan”, sanon hätäi-
sesti. “Kunhan et itke.”

Anna ilme muuttuu sillä sekunnilla: hymy palaa kas-
voilla ja silmät kirkastuvat.

“Jee, tarina!” hän sanoo ja vetää minut sohvalle istu-
maan.

“Millainen tarina?” hän kysyy.

Pää lyö tyhjää.

“... Millaisen tarinan haluaisit kuulla?” aloitan epä-
määräisesti.

“Kerro prinsessasatu!” Anna vastaa.

“Okei, prinsessasatu.” Onhan sekin alku. “Olipa ker-
ran prinsessa, joka asui...” aloitan, mutta en pääse sen pi-
demmälle.

“Puussa!” Anna hihkaisee.

Mietin hetken. “Joo, prinsessa, joka asui puussa. Mitä
se prinsessa teki siellä puussa?” kysyn.

“Leipoi!” Anna naurahtaa.

“Ahaa”, minäkin nauran. Pikkuhiljaa kuva alkaa keh-
keytyä mielessäni ja tarina tulee ulos kuin itsestään. “Eli, oli-
pa kerran prinsessa, joka asui puussa ja leipoi. Hän leipoi
kaikenlaista: pullia, kakkuja, keksejä, leipää...”

Kun Annan lopulta pitää lähteä, minä ryntään tieto-
koneelle. Olen illan aikana kertonut kolme pitkää tarinaa,
jotka poikivat jo uusia tarinoita ja sivujuonia.

Olen iloinen. Löysin lopulta tarinani. Siihen vaadittiin
vain pienen tytön apua.

AURORA LIPIÄINEN

Django Unchained

The Tarantino take on Westerns is bloody as expected but entertaining. OTTO RÄSÄNEN

Django Unchained is Quentin Tarantino's latest film, filled by gratuitous amounts of gore and profanity. The movie follows the tale of the title character Django Freeman (Jamie Foxx), an emancipated slave, in his quest to free his hilariously named wife Broomhilda von Schaft (Kerry Washington). He is aided in his adventure by the dentist-turned-bounty-hunter Dr. King Schultz (Christoph Waltz), and an eclectic western soundtrack.

The companionship of Django and Dr. Schultz is a central charm of the movie. Christoph Waltz imbues Schultz, the German dentist and bounty hunter with an amusing combination of polite and highly apologetic behaviour contrasted with quick-wittedness and a surprising lethality belied by his shortness. After freeing Django, Schultz becomes a mentor to him, sharing not only the ways of the six-shooter but also some of his views and vocabulary. Jamie Foxx's Django is a more measured foil to the over-the-top character of Schultz, developing from an initially reluctant fighter to acting with utter ruthlessness in order to save Broomhilda. There's little to say about Kerry Washington as Broomhilda, as she does little but act as a damsel in distress.

The antagonists of the movie are also a duo: the rich and vain plantation owner Calvin Candie, played by Leonardo DiCaprio, and Samuel L. Jackson, playing his submissive but menacing house servant Stephen. DiCaprio manages to pass believably as a character full of contradictions: Candie is a Francophile yet knows no French, he loathes blacks while believing in their potential, and shows measured manners which are then occasionally interrupted by eruptions of his volatile temper.

Django takes place in the southern parts of USA two years before the American Civil war. The movie touches upon most typical Wild West fare, from saloons to encounters with the sheriff. Something less familiar to the Westerns of old is the sheer amount of blood flying across the screen. Tarantino opts for a very graphic way of presenting violence in an exaggerated way, which makes its artificiality clear to the viewer.

Another difference from old Wild West flicks is the presentation of racial attitudes of the time. As is his wont, Tarantino eschews subtlety in favour of magnifying matters to a ridiculous extent. The "n-word" is quite certainly the

As is his wont,
Tarantino eschews
subtlety in favour of
magnifying matters

most frequently used word in the film, appearing at literally every opportunity imaginable. The white plantation and slave owners in the film have names like "Big Daddy" and "Monsieur Candie" to ridicule their air of superiority and self-importance. In general, the whole racial issue is utilised more for the purposes of humour than criticism.

The soundtrack is one of the highlights of the film. A mixture of different things from old-timey character themes to anachronistically contemporary hip-hop, the music does as much as the gore on screen to allow the spectators to feel the action. Elsewhere the music serves to build tension and atmosphere. Particularly the trip to Candyland past scores of labouring slaves features a long music-driven sequence matching the rising ire of Django. The Wild West feel of the movie is much enhanced by appropriately cheesy themes for Django and Schultz, as well as contributions by Ennio Morricone, the composer behind music to many of the classics in the golden age of westerns.

While it is unlikely to unearth hidden subtleties upon further viewings, Django Unchained is made entertaining by the main character duo and a great soundtrack, and will be worth the watch for those with the stomach for movie profanity and blood not intended to take seriously.

The movie receives a rating of 7 Laudaturs out of 10 on the patented Ressu scale.

Populaarikulttuurivitsejä villissä lännessä

AXEL HACKMAN

Django Unchainedia ei voi kuvitella kenenkään muun kuin Quentin Tarantinon luomukseksi. Ohjaajan maailmassa ollaan siitä hetkestä lähtien, kun alkujaan elokuvan Django (1966) ikoninen tunnuskappale pärähtää soimaan ja italo-western-vaikutteiset alkutekstit ilmestyvät valkokankaalle. Päähenkilö Django (Jamie Foxx) ehtii myös jutustella lyhyesti nimensä fonetiikasta alkuperäisen kaimansa (Franco Nero) kanssa. Kyllä kumpikin näistä herroista tietää, ettei D-kirjainta lausuta ääneen.

Lukuisilta populaarikulttuuri-vaikutuksilta ei siis taaskaan välttyä, vaikka kyseessä on ohjaajansa kauimmas menneisyyteen sijoittuva teos. Asetelma tarjoaakin lännenelokuvia rakastavalle Tarantinolle paitsi mahdollisuuden helliä suosikkielokuviaan, myös tilaisuuden herkutella samanlaisilla historiallisilla anekdooteilla kuin Kunniattomissa paskiaisissa (2009). Lähes kolmetuntiseen länneneepokseen mahtuu viittauksia niin orjuuteen kuin Kolmeen musket-tisoturiinkin sekä Siegfriedin ja Brünhilden legendaan.

Yhtymäkohdat ohjaajan edelliseen teokseen eivät lopu tähän. Taas kerran elokuvan jokainen keskeinen henkilö, alistettu tai alistaja, osoittautuu moraaliltaan arveluttavaksi tapaukseksi. Jamie Foxxin Djangolle verinen kosto valkoisille sortajille maistuu liiankin makealta, jotta siitä voisi nauttia täysin ennakkoluulottomasti. Christoph Waltzin rooli Dr. King Schultzina, saksalaissyntyisenä ilkikurisenä palkkionmetsästäjänä, vertautuu lähes kaikilla tavoin säälimättömän opportunistiseen natsieversti Hans Landaan, vaikka hahmo on tällä kertaa protagonistin puolella.

Pohjimmiltaan Django Unchained on kuitenkin komedia lajityyppinsä konventioista, ainakin ensimmäisen puoliskonsa ajan. Tällöin teos on myös parhaimmillaan. Foxxin ja Waltzin yhteisissä seikkailuissa kylmäverinen tappaminen muuttuu huvittomaksi asiaksi: erityisesti jälkimmäisen tapa jutustella kohteliaasti ja asiallisesti luo kertakaikkisen herkullisen kontrastin säälimättömille teloituksille. Foxxin orjuudesta vapautunut asesankari aiheuttaa tietysti närää valkoisten hienohelmojen keskuudessa, ja heidän lynkkaushimonsa kulminoituu lopulta Ku Klux Klanin kokoontumiseen, jonka absurdius muistuttaa Monty Pythonia.

Sitten elokuvan rakenne alkaa hajota, kun Djangon on pelastettava vaimonsakin vapauteen. Tiedetään, että eepin finaalin on sijoituttava Calvin Candien tilalle, jolloin estradille marssii tietysti lisää hahmoja ja heidän välisiä dialogikohtauksiaan. Asetelmassa ei sinällään ole vikaa, tunnetaanhan Tarantino poikkeuksellisen vahvasta näyttelijänohjauksestaan sekä terävistä dialogeistaan. Leonardo Di-

Caprion toistaiseksi hienoin roolityö tilan frankofiilinä yksinvaltiaana pitää tunnelman mielenkiintoisena, ja Samuel L. Jacksonia käytetään pitkistä aikaa oikein.

Lopputulokselta jää silti kaipaamaan enemmän, erityisesti dialogien suhteen. DiCaprion pahaenteinen rotuoppimonologi on itsessään viihdyttävää seurattavaa, mutta keskusteluilla ei missään vaiheessa onnistuta luomaan elokuvan kaipaamaa jännitettä. Aiemmissa elokuvissaan ohjaaja on loistanut juuri tässä, mutta nyt esimerkiksi Hans Landan piinauskohtausten kaltaiset tajunnanräjäyttäjät loistavat poissaolollaan.

Osasyynä saattaa olla, ettei jo valmiiksi ylivoimaisten ja myyttisten hahmojen puolesta voi jännittää: tietysti Django saa lopulta kostonsa kuten italowesterneissä kuuluukin. Toisaalta jännite kuuluu erottamattomasti italowesternin lajityyppiin, jonka viehätyksen Tarantino on selvästi halunnut tiivistää elokuvaansa. Samalla hän sotkee toimintakohdauksissa seinät täyteen verta, mikä on toki hauskaa mutta samalla hivenen antiklimaattista.

Ongelman ydin löytyy ohjaajan itsensä sinänsä osuvassa pyrkimyksessä osoittaa kunniaa rakastamalleen lajityypille. Hän on laittanut aiemmissa elokuvissaan hahmonsä puhumaan, syömään ja ulostamaan populaarikulttuuria jatkuvasti ja luonut niistä esseitä populaarikulttuurista itsestään. Erityisesti Pulp Fictionin (1994) tapaleikitellä juonenkänteidensä ja koko sisäisen maailmansa epäuskottavuudella saa katsojan hykertelemään itsensä miltei hengiltä.

Django Unchainedin esittelemällä aikakaudella vastaava lähestymistapa ei ole ollut mahdollinen. Syynä on luonnollisesti se, ettei Tarantinon rakastama populaarikulttuuria ollut olemassa 1800-luvun puolivälissä tai aikakaudelle sijoittuvissa lännenelokuviissa toisin kuin esimerkiksi ohjaajan omissa rikoselokuviissa. Tarantino välttää liiallisen itsetiedostamisen, muttei toisaalta ole niin vahvoilla kuin pitäisi olla. Erityisesti elokuvan loppua kohden tuntuu kuin sen parhaimmat vitsit olisivat loppuneet kesken. Kyseessä ei ole Tarantinon terävintä osaamista – italowestern ei selvästi ollut hänelle ominaisin aluevaltaus, ja Kunniattomien paskiaisten varjo lepää rikkonaisen kokonaisuuden yllä. Lievästä ylipituudestaan huolimatta kyseessä on tervetullut tuulahdus perinteistä genre-elokuvaa, jonka perinnetietous on ennen kaikkea poikkeuksellisen rehellistä. Kierrättämällä voi edelleen tehdä taidetta, kunhan taiteilija pystyy muotoilemaan kierrätetystä materiaalista omaleimaisen kokonaisuuden, eikä Django Unchainedin kaltaista elokuvaa ole aiemmin nähty, hyvässä ja pahassa.

IB Celebration

On the 17th of December, all Ressu IB students and teachers gathered in Ressu's grand hall to celebrate our 10 year anniversary for being an IB world school. All students were extremely excited to take part, as well as watch the long-awaited event. There were several inspirational speeches given during the celebration, among them was a very special guest. A former IB student, who studies in Oxford University, openly shared his early experiences in studying the IB curriculum in Ressu. He spoke about how he enjoyed his IB years and how his IB friends will always be among his closest. Additionally, he assured students that you do have a life after the IB and that he is a living proof of it! There was a lovely speech given by our IB coordinator, Tiina Nurmi, who spoke about how our school became an internationally recognized IB world school. We all were made aware of the first students who were brave enough to accept their enrollment to Ressu IB, even though it was not an official IB school yet, and all those teachers who had to learn and adapt swiftly to the new system.

There were several impressive performances by many IB students and our IB seniors hosted the entire event. Two pre-IBs amazed the audiences with their remarkable piano and guitar skills. Moreover, the students of 11IBB and 11IBA gave unforgettable singing performances. An original song was performed by IB senior students who managed to get everyone laughing and totally agree with their lyrics. In addition, there was a jazz war between several IB seniors, and during this performance there were amusing and memorable pictures screened on the wall for everyone to enjoy.

This celebration helps all IB students in Ressu to unite and work hard together to finish their IB studies successfully!

SALMA MOHAMED

Kuka ihmeen Kevin?

"Hola mi padrino espero te encuentres muy bien de salud, asi como lo estoy yo, gracias por haberme aceptado como tu ahijado, yo estoy estudiando hoy nos reunimos algunos ninos, ninas y jovenes para hacer las cartas para mandar a ustedes, escribo en la computadora de nuestra escuela, este dibujito lo sacamos de Internet nos esta ayudando el profesor y Manuelito que es el voluntario.

Bueno espero te guste este dibujo que yo mismo lo escogi, escribeme pronto chao.

*Tu ahijado
Kevin Marcatoma"*

Näin kirjoitti viimeisimmässä kirjeessään Planin kautta otettu OPKH:n kummilapsi Ecuadorista. Niin, meillä siis tosiaan on kummilapsi.

Espanjankielisessä kirjeessään 14-vuotias Kevin kertoo toivovansa, että hänen kumminsä voi hyvin ja on terve niin kuin Kevin itsekin. Hän myös kiittää kummiaan pääsystään kummilapseksi. Kirjeessä Kevin kertoo myös opiskelevansa ja mainitsee kirjoittaneensa tietokoneella kirjeitä kummeille yhdessä muiden lasten kanssa. Kirjeen mukana tulleen piirustuksen hän kertoo kopioineensa Internetistä opettajansa ja vapaaehtoisen työntekijän Manueliton avustuksella. Kevin toivoo kumminsä pitävän piirustuksesta, jonka hän oli valinnut. Lopuksi hän pyytää kirjoittamaan takaisin pian.

OPKH on pitänyt ecuadorilaiseen Kevinin yhteyttä vuodesta 2012 lähtien. Tällöin entinen kummilapsemme Asadul Bangladeshistä täysi-ikäistyi.

Kummilapsemme, jota toivottavasti koko Ressu voi pitää omanaan, asuu äitinsä, isänsä ja pikkuveljensä kanssa. Kuten kirjeestäkin ilmeni, on hän ollut onnekas ja saanut mahdollisuuden käydä koulua. Onnekkauudesta voidaan tosiaan puhua, sillä jos Planin tietoihin on luottaminen tällä hetkellä Ecuadorissa joka viides lapsi jää ilman peruskoulun päättötodistusta. Kevinin ei onnekseen tarvitse edes taivaltaa kohtuuttoman pitkiä matkoja kouluun päästäkseen: onhan opinahjo Planin raportin mukaan alle 30 minuutin kävelymatkan päässä.

Perheen kertoman perusteella Kevinin terveydentila on hyvä, eikä hänellä ole ollut vakavia sairauksia. Sairauden yllättäessäkin terveyskeskus on muutaman kilometrin päässä. Kevinin perheellä on myös käytössään ympäri vuoden puhdasta vettä, jota he saavat takapihan kaivosta.

Kummilapsitoimintaan kuuluu rahallisen avustuksen

Kummilapsemme Kevinin kuulumisia voi käydä seuraamassa kellarikerroksen ilmoitustaululta.

antamista kummilapselle ja sitä kautta hänen perheelleen. Lisäksi kirjeenvaihtoa pyritään käymään aktiivisesti, vaikka käännöstöiden vuoksi raapustuksen perille saattaminen voi kestää puolikin vuotta. Tässä ei kuitenkaan ole kaikki. Pääsemme kummilapsitoiminnan kautta osallistumaan myös Planin kehityshankkeisiin kohdemaassa.

Vaikka Kevinin perheellä (onneksi!) meneekin hyvin, on Ecuadorissa, yhdessä Etelä-Amerikan pienimmistä valtioista, monia ongelmia. Yksi Planin korostamista ongelmista on lastensuojelu. Ecuadorissa ongelmaksi on noussut lasten väkivaltainen kohtelu, jota saattavat harjoittaa niin vanhemmat kuin opettajatkin. 14-vuotias Shirley Ecuadorista kertookin äidistään, että "hän löi meitä kovaa, jos emme tehneet niin kuin hän halusi. Tuskin koskaan kuulumme häneltä hellyyden ja kannustuksen sanoja". Hän jatkaa kertomalla, että "elämä oli yhtä huutoa, käskyttämistä, hakkaamista. Joskus en halunnut mennä kotiin, kun tiesin, mikä siellä odottaa". Shirley ei liene ainoa, jolla on tällainen tarina kerrottavanaan, sillä Planin arvion mukaan Ecuadorissa yli neljä lasta kymmenestä joutuu vanhempiensa kaltoin kohtelemaksi.

Plan onkin kummien tukemana ottanut tavoitteekseen Ecuadorissa vähentää lasten kaltoin kohtelua. Tavoite on suuri, mutta edistysaskelia on jo otettu. Planin tuella 107 yhteisöä on saanut "lastenpuolustusryhmän". Ryhmien tarkoituksena on etsiä ja ilmiantaa lapsiin kohdistuvia väkivallantekoja, jotta ne saataisiin poliisin tietoon. Käsitellyt tapaukset ovat raiskauksia, seksuaalisia hyväksikäyttöjä, varkauksia, perheväkivaltaa ja koulupahoinpitelyjä. Ryhmät antavat lastensuojelukoulutusta lapsille ja nuorille. Tällä hetkellä jo 1035 lasta onkin päässyt osalliseksi koulutukseen!

Sanottua

Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä.

"Tämä on totalitaarinen... öh, totaalinen parlamentarismen kölinalitus."

"Me opettajat ollaan niin tyhmiä, ettei meistä saa mitään paljastettavaa. Eikun siis tylsiä! Toi oli freudilainen."

"Kirjoittaja on satunnaisgeneraattorilla ottanu lainauksia."

Oppilas aivastaa. "Ootsä allerginen kertauskurssille?"

"Ne pisti bileet pystyyn ja se kulttuuri loppuki sitten siihen."

"Mitä tähän nyt huijaisi?"

"Pienellä minun höystölläni pidetään tämä tunti."

"Ei mitään paniikkia, mutta tuolla on vähän savunhajua."

"No, ehkä te katoitte loppia."

"Liimaa mä en uskalla laittaa kiertämään turvallisuussyistä... No okei, kunhan ette syö sitä."

"Haluaisitteko te meidän matikanmaikat teletappipukuihin?"

"Jos tuol on tsiljoona kiinalaista, niin siit tulee samanlainen voima."

"Mä oon menny tohon kolmioon ja ajatellu kosinia."

"Kun on suunniteltu, että lisäännytään..."

"LiHolla ei oo mitään myötätuntoa. Ei kannata yrittää. Nollatoleranssi."

"Kenttäviivat muodostaa tämmöset munuaiset maapallon ympärille."

"Mua ärsyttää nää copypastatut."

"Mennään nyt sillä, että mä paljastan."

"Uskotteks te sieluun? Vai oottekste jotain marxilaisia? Et uskonto on vaan oopiumia kansalle?"

"Tämähän on hyödyllistä. Jos joku haluaa lämmittää minua vaikka padassa, niin tarvittaisiin näin paljon energiaa... No, jätetään se työkurssille sitten."

"Kyllä ne teille jaetaan prelissä – varmaan – tai hetken..."

"Mä oon koko ammatillisen urani luullu opettajia täydellisiksi! Nyt tää illuusio on murskana!"

"Nyt et riko sitä mun FORUM-julistetta!"

"Kuka on mielipiteetön nössö?"

"Sul ei oo kahta oikeeta kättä valitettavasti – tai onneks."

"On idioottimaisempaa sanoa – äh, siis idiomaattisempaa."

"Luvatkaa tytöt ettette vedä ketään turpaan."

"Paljon kivoja pikku hautoja."

"Käyn vähän haisteleen tossa..."

"Tän suorakulmaisen kolmion kanssa täähän on ihan selvä. B:n suhde... Eiku herttinen..."

"Joskus käy niin, että velho on poissa ja oppipoika joutuu taikomaan. Kuvitelkaa, että mä oon Antti."

"Meillä on joka jaksossa fysiikanopettajien kakkukahvit – eiku palaveri."

"Minulla ja käyrillä ei ole läheisempää henkilökohtaista suhdetta."

"Nää tunnit tulee uniin. Toivottavasti ei teille."

"Ei Sveitsis oo tehty hirveen hyvin mitään vaikka Jukka Hatakka sinne menikin töihin."

"Siis ihan onnetonhan tää on."

"Kun käy baarissa niin seuraava päivä menee helposti pelastusarmeijalle."

"Tää ei oo enää kivaa. Kohta mä riisuudun."

"Luoja varjelkoon meitä sellasilta YO-kysymyksiltä missä pitää tietää meppien määrä."

"Meidänkin koulumme tekee yhteistyötä kommunistisen diktatuurivaltion kanssa."

"Sehän on ihan helkkarin pitkä!"

[Huutaa käytävälle] "Älkää melutko siellä!" [Sulkee oven] "...Apinoita."

"Se pitäis vaan opetella ulkoa, että käämissä tulee ensin... (luntaa paperista) ...jännite ja sitten virta."

"Jari Litmanenhan on loukkaantumisen suomenmestari."

"Häiriköt pitäis tietenkä viedä saunan taakse ja ampua. Toi oli pelkästään sarkastinen kommentti."

"Voidaan leikkiä, tanssia, pelata ja nolata Markusta kaikin tavoin."

"Tulipas seksistinen vertaus. No ei se mitään!"

"Joskus ne YTL:ssä saa sellasia aivopieruja."

"Entäs jos laitetaan siihen styrokspala ja siihen rakettimoottori?"

"Muistakaa myös eläkeläiset mahdollisuutena, ettei niihin vaan kompastu kadulla."

"Jos Postimies Pate syö teidän kirjeenne..."

"Ihminen selviää elämästä ilman puolipistettäkin."

"Nyt mennään sit näihin alapääjuttuihin. Sori."

"On olemassa sellasia vauvaluukkuja. Ei siis postiluukkuja, mut vauvaluukkuja."

"Sitte mut listitään, mut niin siinä varmaan käy."

Oppilas: "Hei, eihän nää laskut oo vaikeita?"
Ope: "Ei, ne on ihan helppoja. It = nzF. Viisi tuntematonta ja yksi tiedetään. [kauhistuneet ilmeet] ...Eiku yksi tuntematon ja muut tiedetään."

"Varokaa huumoria!"

"Mä toivon että joku keksii näille neljälle sormelle yhteisnimityksen ennen ku mä eläköidyn."

"YO-luntausyritysten rangaistukset on ankaria vaikka vertais mihin väkivaltarikoksiin."

"Nyt tää niukkuus pitää ottaa huomioon ku meillä on vaan tää yks paller..."

"Meil ei oo tämmöstä eksemplaarilasta."

"Kuurien ja käyrien konfliktit kärjistyvät
Afrikassa"
"Kaakkois-Karvan ydinpommikokeet onnistuneet"
"Elintasoerot kasvaneet entisestään"

Mitäs hienoa journalistit
ovatkaan tänään
runoilleet?

"Väestöllinen ylikuormittuminen uhkaa
maapalloa"
"Tonttuvaaran kaivoksilla tapahtu-
-ympäristö luonossa jamassa"
"Bambutikeri kuollut sukupuuttoon"
"Uusimmat nykytaiteen
tulohaukset"

